

holdet er, saa forstaar jeg ikke, at man kan gaa med til at indtage det Standpunkt paa Finansloven, som man her gør, thi saa maatte man overalt tvinge Ministeren til at give flere Benge ud. Jeg tror altsaa, at naar man tager Folketingets tidligere Standpunkt i Betragtning, naar man erindrer, at Telegramtaksten var 32 Skilling, at den blev administrativt nedsat til 50 Ore, og at der altid har været forudsat en Forhandling med Rigsdagen om, hvorledes Taksten skulde være, saa kan man med god Samvittighed stemme for, hvad der her er foreslaaet.

Under Nr. 82 er der stet nogen Medsættelse i Forøgelsen af Telegrafbetjentenes Tal. Naturligvis vilde jeg helst have haft mit Forslag vedtaget, men jeg skal finde mig i Medsættelser, og der kan jo ogsaa være nogen Grund til at tage under Overvejelse, naar man vedtager en ny Takst, hvilken Betydning det vil faa for Telegrafseringen, thi det er ganske sikkert, at kortere Telegrammer ville ogsaa give noget mindre Arbejde. Man har nægtet Oprettelsen af Telegrafstationer i Nørrebro's Byttevejsvarter og i Aftshøj paa Møen. Det er Forslag, der ere stillede i Befolkningens Interesse, men jeg maa finde mig i Medsættelserne. Det samme gælder jo om Medsættelserne i Godtgørelser til forskellige Telegrafbestyrere. Det er i øvrigt i høj Grad paatrængende, at de faa disse Bidrag, men den ærede Ordfører erkendte, at det var Udsættelser, ikke absolut Nægtelser, saa jeg skal finde mig derti og altsaa forbeholde mig at opstille dem paa et senere Stadium. Der er nævnt og med nogen Føje, særlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) Forholdet mellem Telegraf- og Telefonvæsenet, og jeg erkender, at det ærede Medlem der har Ret; men jeg kan rigtignok ikke indse, at der, fordi man vedtager en Telegramtakst, kan være det mindste i Vejen for at søge at komme ind paa denne Vej, mellem kortere Afstande at erstatte Telegrafen med Telefonen. I øvrigt, har Folketinget nogen Medskyld i Underbalancen paa Telegrafvæsenet, og det har det, saa er det paa det Punkt, at det altid har stude til og faaet oprettet en stor Mængde smaa Stationer, som ikke betale sig. Jeg har gjort opmærksom derpaa gentagne Gange, og jeg har en Gang i en temmeligt skarp Form gjort opmærksom derpaa i Finansudvalget. Da vilde man nægte Ansættelse af forskellige Bestillingsmænd, fordi Telegrafvæsenet belættede saa slet, og da gjorde jeg opmærksom paa, at det gik dog ikke an at gaa ind paa det Standpunkt,

i hvert Fald maatte jeg modsætte mig det, at blive ved med disse Anlæg, om hvilke jeg forud vidste, at de ikke kunde betale sig, og saa at ville straffe Personalet derfor. Man erkendte Rigtigheden deraf og gik til at bevilge det forlangte. Man kan for øvrigt af dette Forslag se, at der ogsaa i Mar, i hvert Fald mellem Finansudvalgets Klerikal og Ministeren, har været en Bestræbelse for, saa vidt muligt at naa til Balance paa Telegrafvæsenet, og det er jo højst naturligt, der er ingen Grund til, at Statskassen skal betale for dem, der telegraferer.

Jeg skal endnu nævne et særligt Punkt, Pressetelegrammerne, som den ærede Ordfører i Gaar haabede paa at faa en Definition paa af mig. Jeg paatager mig ikke at give nogen Definition; men naar jeg skal sige ganske i Almindelighed, hvad jeg forstaar, der maa gaa ind under Pressetelegrammer, saa er det Telegrammer, der tilsendes Pressen for gennem den at meddeles Offentligheden, ganske simpelt, ikke andet. Vi have et saadant Forhold i to Retninger, og det ene er med et Blad, der udkommer i Sylland, som hedder „Syllandsposten“, hvor man har den Alford, at Telegrafvæsenet hver Nat stiller en Traad til Raadighed for det nævnte Blad. Der sker Kontrollen derved, at Bladet bliver tilsendt Telegrafvæsenet, for at det kan overbevise sig om, at Telegrammet virkelig er afsendt for at offentliggøres for Publikum. Det er et ganske simpelt Forhold; men jeg indrømmer selvfølgelig, at der kan være Tale om andre Ting, og blandt andet, at man maa have en Bemærkning for den, der skal afsende Pressetelegrammer, det gaar ikke an, at en hvilken som helst kan komme op og sige: Vær saa god, her er et Pressetelegram. Men det, jeg navnlig har tænkt mig, skulde lægges til Grund, er den Overenskomst, vi have med Sverige om Pressetelegrammer. Betingelserne for Befordring til nedsat Pris af visse Telegrammer mellem Danmark og Sverige. Hvis Udvalget under Konferencen med mig havde forlangt de Oplysninger, saa kunde det have faaet dem, og det havde været henstigtsmæssigere. Jeg skal ikke oplæse hele denne Overenskomst, men jeg skal blot nævne, at Telegrammerne i Følge denne Overenskomst skulle være adresserede til en Avis eller et Avisbureau og bestemte for Offentligheden. Vedkommende Adressat er pligtig til at paavise, at de paagældende Avisetelegrammer ere offentliggjorte i deres Helhed. Man maa naturligvis have en saadan Bestemmelse, ellers kan enhver som helst gaa hen og sige: Jeg telegraferer til en